



ת"פ 13427/08/14 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד ד.צ.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 13427-08-14 מדינת ישראל נ' צ'
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל תביעות שלוחת רחובות
באמצעות ב"כ עוה"ד עדי סעדה
נגד
ד.צ.
באמצעות ב"כ עוה"ד דגנית משעלי

הכרעת דין

כתב-האישום מייחס לנאשמת שלושה אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 + 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 18.7.14 בשעה 01:58, נתגלע וויכוח בין הנאשמת לבין י.ס., בן זוגה, שבעקבותיו תקפה אותו הנאשמת על-ידי כך שסטרה על גבו, סטרה על פניו והכתה אותו באמצעות ברכה במפשעתו.

עקב כך, נגרמו למתלונן סימני חבלה בגב ובידו השמאלית.

בהמשך, הודיע המתלונן על כוונתו להזעיק משטרה ואז איימה עליו הנאשמת באומרה: "חכה תראה מה אני יעשה לך...".

באישום השני, עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.



נטען, שכחודש לפני המועד הנ"ל איימה הנאשמת על המתלונן שהיא תלך למעון לנשים מוכות והוא לא יראה את בנם עד גיל 18, שהיא תשרוף את ביתו ואת כל מי שיתקרב לילדים, אם בית-המשפט יחליט שהילדים יהיו במשמורתו של המתלונן.

באישום השלישי, עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 18.7.14 התקשרה הנאשמת למוקד 100 של המשטרה, איימה באוזני השוטרת עמה שוחחה באומרה לה: "אם אני עולה הביתה מישהו ימות היום, תזמיני לי נידת עכשיו".

הנאשמת מסרה כפירה:

אשרה את קיומו של הוויכוח נשוא האישום הראשון, אך טענה שלא תקפה את המתלונן, אלא הוא תקף אותה, דחף אותה אל עבר המיטה, נשכב מעליה ועל מנת להדוף אותו נתנה לו מכה בגב.

ביחס לאישום השני, הכחישה כי איימה על המתלונן, כמפורט בו.

ביחס לאישום השלישי, אשרה כי התקשרה למוקד 100, הדברים נאמרו, אך אין בהם דברי איום, שכן הם הוצאו מהקשרם וכי הנאשמת "התכוונה לעצמה שיקרה לה משהו" (פרוטוקול יום 21.10.15).

דין:

המתלונן מסר בעדותו את השתלשלות האירועים נשוא האישומים הראשון והשני (עמוד 15 שורה 9 והלאה).

בתחילה, תיאר את מעשה האלימות: "אז הרימה עלי יד, הרביצה לי, נתנה לי סטירה" (עמוד 16 שורה 5).

בהמשך, תיאר את רצף התקיפה: "...היא החטיפה לי סטירה, החטיפה לי אגרוף לפנים, היא נתנה לי ברכיות לכל האזור הזה, מהחלק העליון של הבטן ועד הברכיים" (עמוד 16 שורות 12 - 14). כמו כן הוסיף: "נתנה לי סטירה לפנים" (עמוד 16 שורה 17).

בכל הקשור לאישום השני, תחילה לא זכר במה מדובר ורק לאחר הליך של ריענון זיכרון (עמוד 17 שורה 17) מסר דברים שאותם אמרה לו הנאשמת: "שהיא תשחט את הילדים ויהיו שותתים בדם" (עמוד 18 שורה 21) - עניין שונה מהנטען באישום השני.



אחר תיאר אותו בצורה שונה (עמוד 26 שורה 7: "היא אמרה שאם מישהו מתקרב לילד היא תשרוף אותו ותשרוף לי את הבית" (עמוד 26 שורות 7 - 8).

הוא לא יכול היה למסור נסיבות ופרטים ביחס לאישום השני, כפי שהיה מצופה: "אני חושב שהיינו בגן שעשועים ביחד" (עמוד 26 שורה 10).

בחנתי את עדותו של המתלון בקנה מידה של זהירות יתרה, לאור הסכסוך הקיים בין המתלון לנאשמת, המטענים הרגשיים הקיימים לאור הטענה כי הנאשמת בגדה בו, לאור הנטען כי ביצע שימוש בסמים (עמוד 19 שורה 13 + עמוד 19 שורה 27), נוכח השוואת גרסתו עם גרסת אביו (היכן הייתה האלימות ומה היא כללה), לאור זכרוננו של המתלון שעתים נעדר בפרטים ומצאתי, כי ניתן לקבל את **גרעין עדותו כבסיס** ראוי לקביעת ממצאים כנדרש בפלילים, במיוחד בכל מקום בו קיים לעדותו חיזוק ראיתי כפי שאפרט בהמשך.

קיים קושי מסוים לקבל את עדותו של המתלון בכללותה - כזה ראה וקדש.

המתלון תיאר, תחילה, אלימות שהתרחשה רק בסלון הבית (עמוד 18 שורה 8), ולא תיאר אלימות בחדר השינה. לאחר מכן, לא שלל את האפשרות, כי הנאשמת נקטה כלפיו באלימות גם בחדר השינה (עמוד 24 שורה 20, 25).

המתלון תיאר דברים חריפים שאותם אמרה הנאשמת, אך הבהיר כי לא ראה בהם דבריו איום: "אני לא אמרתי שהיו איומים באותו יום" (עמוד 25 שורה 28). וכן: "אני לא אמרתי שהיא איימה עלי, היא פשוט הרביצה" (עמוד 26 שורה 2).

לעיתים התקבל הרושם, כי המתלון אינו ניחן בזיכרון חד, בהיר וברור לפרטי פרטים, ובכך יש ללמד, בנסיבות תיק זה, על מתלון שלא הגיע חמוש בגרסה שכל כולה עלילה סדורה ומבנית, אך מנגד אדם שקשה לבסס ממצאים **רק** על זיכרוננו.

המתלון מסר על אירועים נוספים, שלא מסרם בהודעתו במשטרה, כגון האיום באמצעות הסכין, שאותו הקליט, אך ראיה זו לא הוגשה (עמוד 26 שורה 26). קשה לקבל את הטענה, כי המשטרה סירבה לקבל אירוע מצולם כה חמור, כראייה.

המתלון תיאר רצף של חבטות, אולם נראה כי הגזים בתיאורו, בעיקר משום שהחבלות בפניו לא תועדו, רצף זה אינו מתיישב עם ת/3 ולא עם עדות אביו.

עוד התרשמתי, כי המתלון אינו זוכר די הצורך את דברי האיום הנטענים באישום השני, לא מסר זמן, נסיבות ודברים מדויקים שלפי הטענה נאמרו. על כן, לא ניתן לבסס הרשעה על דבריו, ביחס לאישום השני.



אני סבור, כי עדותו של האב מדויקת יותר וניתן לקבוע עליה ממצאים ברורים יותר, בכל הקשור לאופי האלימות שננקטה על-ידי הנאשמת.

הנאשמת העידה להגנתה, אישרה כי חבטה בגבו של המתלונן, במכה אחת, על רקע הטרדה שחוותה מהמתלונן, כאשר נשכב עליה בחדר (עמוד 42 שורה 2 והלאה).

לדבריה: "ממש נשכב עליי והדגים ממשי. ברגע שהוא שכב עליי זה היה יותר מדי, זה כבר היה צמוד, אז החזקתי אותו ונתתי לו מכה בגב, הוא זז. אני שכבתי על הגב והוא עם הבטן שלו על הבטן שלי, ממש שכב עליי עם כל הגוף, אז נתתי לו מכה בגב, מכה אחת. הוא זז מהמכה ואני ברחתי למטה" (עמוד 42 שורה 32 והלאה).

אישרה כי היא אחראית לסימני החבלה המתועדים בת/3 (עמוד 43 שורה 7).

בחנתי את עדותה, את אותות האמת, את הראיות התומכות, והגעתי למסקנה, כי איני יכול לקבל את עדותה, כעדות מהימנה ואמינה, וכי עדיפה גרסתו של המתלונן, בעיקר זו שהגיעה מעדותו של האב, ביחס לעובדות הנתמכות בראיות מחזקות, חיצוניות.

נימוקי:

ראשית, אביו של המתלונן, דרור צעדי, מסר עדות אמינה, מהימנה ומאוזנת, שאותה אני מאמץ, ובמסגרתה ראה את האירוע במו עיניו (עמוד 31 שורה 2 והלאה).

האב מסר עדות מאוזנת, תיאר את הוויכוח בין הנאשמת למתלונן מבלי למעט ממעשיו, לא הפריז ולא הגזים בתיאור מעשי האלימות.

הוא תיאר עימות מילולי שבמסגרתו הנאשמת היא זו "שהחטיפה לו" (עמוד 31 שורה 19). וכן: "אני ראיתי כאפות שקיבל" (עמוד 31 שורה 22).

זהו עד, אשר גם לשיטת הנאשמת, נכח במקום בעת האירוע (עמוד 42 שורה 29).

הוא תיאר אירוע מצומצם יותר מבחינת האלימות "סטירות" (עמוד 31 שורה 32) וכן: "היא נתנה לו סטירות בגב..." (עמוד 32 שורה 3) והדברים מתיישבים יותר עם ת/3.

קיבלתי את הרושם שביחס לדברים שמסר בעדותו הם בהחלט בלשונו "זה חרוט לי" (עמוד 33 שורה 4).



שנית, תמונות ת/3 א - ת/3 מתעדות חבלות - סימנים אדומים - ונקל להבחין בסימני כף יד, אצבעות.

התמונות מדברות בעד עצמן והן שוללות את הטענה, שלפיה נתנה הנאשמת למתלונן מכה אחת בלבד בגבו.

התמונות שוללות את טענת הנאשמת, כי כף יד אחת הכתה וכף יד אחרת החזיקה את המתלונן - מדובר בסימנים הנובעים משתי מכות.

שלישית, בדוח הפעולה מתאריך 18.7.14 (ת/1) נרשם: "בדרכי למקום האירוע חברתי טלפונית למודיעה, אשר מסרה כי הייתה בביתה...והחל ויכוח בין המודיעה העונה לשם ד....לבין בעלה...רקע הויכוח על זה שבעלה תפס את אשתו בוגדת בו והיום במהלך הויכוח הוא עשה לה תנועות איך היא שכבה עם אנשים ושזה עבר את הגבול, מבחינתה היא החלה להרביץ לבעלה וסטרה לו...".

עוד נרשמה בדוח גרסתו הראשונית של המתלונן: "לדבריו היום היא יצאה מהכלים והחלה להרביץ לו בסטירות ובברכיות".

עוד צוין, כי השוטר הבחין בסימני חבלות על גבו: **"הרים את חולצתו והראה לי על גבו סימנים אדומים".**

אני מקבל את עדות השוטר ואת הדוח כראיה.

יש בדוח תמיכה לעדות המתלונן ותמיכה לכבישות עדותה של הנאשמת.

רביעית, בדוח העיכוב (ת/2) נרשם תגובת הנאשמת נוכח החשד: "כי הוא מתעלל בי".

זוהי אמרה שיש בה "ראשית הודאה".

הנאשמת לא שללה את הנטען כלפיה מכל וכל.

חמישית, תמליל השיחה למוקד 100 (ת/4)(ת/7 - ההודעה למשל"ט) נשוא האישום השלישי, מתעד את קולה של הנאשמת ושם היא אומרת, בין השאר:

"רבתי עם בעלי".



וכן: "הוא גונב לי דברים, ואני הבאתי לו כאפה, נשברה לי היד מזה, אם אני עולה הביתה מישהו ימות היום, תזמיני לי נידת עכשיו".

לפנינו הודאה שלפיה הנאשמת חבטה במתלונן מכה חזקה עד כדי כך ש"נשברה לי היד מזה".

כמו גם, ניתן למצוא את המשפט נשוא האישום השלישי.

מעבר לכך, יש בדברים שנמסרו תמיכה לרקע לוויכוח, כפי שהוא מגיע בעדותו של המתלונן.

שישית, בת/5, שהיא הודעת הנאשמת ניתן למצוא: "אני לא בעטתי בו רק נתתי מכה אחת עם היד שלי בגב שלו" (שורה 5).

גרסה זו אינה מתיישבת עם תמונות ת/3 המתעדות מספר חבטות (**לפחות שתיים**) של כף יד.

שביעית, בת/5 הסבירה את המכה: "...רק שנכון שנתתי לו בגב עם היד שלי אבל בעלי **צוחק מהמכה** ואם לא הייתי מתקשרת למשטרה אז הוא לא היה מתלונן...".

ואולם, לפי עדותה, הרקע למעשה, שבמסגרתו נשכב עליה על רק וויכוח, טענת בגידה ברקע - לא ברור מדוע המתלונן אמור היה לצחוק נוכח המכה.

אם היה אמור לצחוק, כיצד הדבר מתיישב עם האמרה שלה כי אם היא תשוב אל הבית "משהו ימות היום" (ת/4).

לא זו אף זו, היא ראתה את האירוע כה חמור, שאם לא הייתה נוהגת כפי שנהגה אז המתלונן "היה גומר אותי, אני מאמינה שכן" (עמוד 43 שורה 27).

שמינית, גרסתה האוטנטית של הנאשמת מצאה ביטוי בת/4 - השיחה למוקד 100. לא ניתן למצוא שם את הרקע למעשה, כלומר היא לא אמרה למוקדנית שהמתלונן נשכב עליה, כפי שמסרה בעדותה, ואך טבעי היה שתמסור זאת, לפחות ברמת הכותרת.

תשיעית, טענת הנאשמת בעדותה שלפיה המתלונן נשכב עליה על המיטה - **עליה ממש** - לא בא זכרה בהודעותיה במשטרה (ת/5 + ת/8).



וכך מסרה בת/8: "...שהוא נשכב על המיטה שזה היה בשיא..." (שורה 7) - ולא נשכב עליה.

בכל הקשור לאישום השלישי:

ברע"פ 2038/04 שמואל לם נגד מדינת ישראל, דינים עליון 2006 (1) 1426 נקבע כי ניתן לגבש את יסודות עבירת האיומים, גם כאשר האיום נקלט באוזניו של אדם אחר, שאינו מושא האיום:

"ברור למדי, כי אם במקרה מסוים תתקיים **"זיקת ענין"** בין המאיום לבין מושא האמירה יהא בכך כדי לתמוך במסקנה שהאמירה באותו מקרה עולה כדי איום פלילי אסור כלפי המאיום וככל שזיקה זו תהא הדוקה יותר, יהא משקלה רב יותר לצורך הערכת תוכן האיום. זאת ועוד, ככל שזיקת הענין בנסיבות המקרה תהא הדוקה יותר יהיה בכך כדי לתמוך במסקנה כי המאיים אמנם התכוון להפחיד את המאיום מבחינת היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. עם זאת, העדרה של **"זיקת ענין"** אינו מוביל בהכרח למסקנה כי הביטוי אינו עולה כדי איום פלילי אסור. בהחלט ייתכנו מקרים בהם אדם שומע איום על אחר שאין לו כל קרבה או זיקה אישית אליו ואף על פי כן, יהיה באותם דברים משום הטלת איום עליו. כך, לדוגמא, **אם נשווה לנגד עינינו מקרה בו אדם אומר לעובד ציבור כלשהו המטפל בעניינו כי הוא מתכוון לצאת מפגישתם ולרצוח את האדם הראשון שיפגוש ברחוב**. אין ספק, שהאיום לקפד חיי אדם יש בכוחו להטיל אימה על אותו עובד ציבור אף כי זהותו של מושא האיום כלל אינה יכולה להיות ידועה לו וממילא, אין כל זיקת ענין ביניהם".

וכן:

"בדרך כלל, כאשר האמירה נמסרת לאדם, **אשר בשל מעמדו או תפקידו** כלפי המאיים יהיה בה כדי לערער את שלווה נפשו, והיא אכן נאמרה כדי להפחידו, הרי שהעדר הזיקה בין קולט האמירה לבין מושאה אינו משמעותי. כך, למשל, **כאשר האמירה המאיימת נמסרת לעובד סוציאלי, פסיכולוג או שוטר**, הרי שלהתנהגותו של המאיים יכולה להיות השפעה על נושאי תפקידים אלה בשל מעמדם המקצועי ואחריותם המקצועית. לפיכך, אמירה שנמסרת להם - גם כאשר מושא האמירה אינו מוכר להם - עשויה לעלות כדי איום כלפיהם, אם היא נאמרה במטרה להשפיע על שלווה נפשם ולהפחידם..."

בכל הקשור ליסוד הנפשי - נקבע, כי הלכת הצפיות חלה:

"ניתן, אפוא, לסכם ולקבוע כי לשיטתנו, היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאיום. האיום צריך להיקלט אצל המאיום...ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקיט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת".



מסקנות:

אני מקבל את עדות המתלונן, אולם רק את גרעין עדותו המתיישבת עם עדות האב ועם התמונות ת/3.

אני מקבל את עדות האב.

אני דוחה את עדות הנאשמת.

אני קובע, כי הנאשמת תקפה את המתלונן במכות וסטירות בגופו ובגבו, אך לא את התיאור הנוסף של המתלונן בדבר הטחת ברכיות וכיו"ב, כפי שתיארו בהגזמה.

איני מקבל את עדותו של המתלונן ככל שהיא נוגעת לאישום השני, בהעדר תמיכה לעניין זה.

לא קיים ספק בכל הקשור ליסוד הנפשי של הנאשמת, עת אמרה את הדברים שתועדו בת/4, נשוא האישום השלישי, משום שאני דוחה את גרסתה כבלתי מהימנה.

תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת ומזכה אותה, כדלקמן:

אני מרשיע אותה, באישום הראשון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, לפי סעיפים 380 + 382 (ג) לחוק העונשין תשל"ז 1977, כאשר העובדות אינן האלימות המדויקת שאותה תיאר המתלונן, אלא כפי שתיאר אביו, סטירות, מכות שהולידו את החבלות המתוארות בת/3.

אני מזכה אותה מעבירת האיומים שיוחסה לה באישום זה.

אני מזכה את הנאשמת מכל אשר יוחס לה באישום השני.

אני מרשיע את הנאשמת בכל אשר יוחס לה באישום השלישי בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.